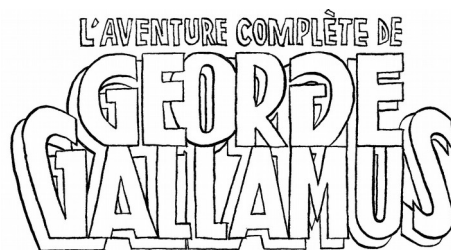

SEC

www.seclerock.com

L'AVENTURA COMPLETA DE GEORGE GALLAMUS
L'AVENTURE COMPLÈTE DE GEORGE GALLAMUS
versió en català
traduït del francès per Angelina Oscar

George no té res excepcional. Nena, no era ni guapa ni lletja. No ha estat una jove amb problemes. Durant la seva escolaritat, no era dolenta. Tampoc era molt bona. Ha trobat feina sense gaire problema. No es fa preguntes. Viu en un pis petit, en una residència gran. Sola.

I. GEORGE GALLAMUS I LES 1000 MALÍCIES

AQUEST MATÍ, GEORGE NO VA A LA FEINA. S'AIXECA, ES FA UN BON ESMORZAR I MARXA ENDAVANT.

Deixa la ciutat. Descobreix la bellesa de la natura. Les fruites als arbres, els ocells, les flors, les muntanyes, els boscos, els insectes, el cel estelat sota el qual s'adorm.

Durant una passejada, sent riures i cants al lluny . S'apropa. És la festa de Magloire. Amb vestits diversos i pentinats improbables, la gent beu, menja, balla i l'acull molt bé. Està convidada a beure i menjar tot el que li dóna la gana. Ho fa amb molt de gust. El vi és bo.

A un moment, s'aixeca i s'adona que està completament borratxa. Passa la nit rient i ballant. No recorda ben bé el moment en què s'adorm.

II. GEORGE GALLAMUS ES BANYA A LA MUNTANYA

ÉS BONIC PERÒ ÉS FRED PERÒ ÉS BONIC PERÒ ÉS FRED PERÒ
ÉS BONIC PERÒ ÉS FRED PERÒ ÉS BONIC PERÒ ÉS FRED PERÒ
ÉS BONIC PERÒ ÉS FRED PERÒ ÉS BONIC

III. GEORGE GALLAMUS I EL LLAMP D'ESQUIST

GEORGE GALLAMUS S'AIXECA un xic boirosa al costat de Claude. No recorda el nom dels i de les altres que encara dormen. VEU UN CUMULONIMBUS ENORME QUE ARRIBA A GRANS PASSES. Desperta a tothom, es vesteix i marxa amb Claude a buscar un lloc on abrigar-se.

Amenaça tempesta cada cop més, així que davallen les bardisses sota la pluja i troben una cova on refugiar-se. Mullat/des, buiden les butxaques per a compartir les poques coses que tenen. Dues llaunes de sardines, un tap de suro, una petaca d'aiguardent mitja plena, un fons de tabac sec (sense paper), un ganivet, una caixa de mistos d'un bar lounge holandès amb 5 llumins i una boleta de matèria marró, un paquet encetat de galletes bretones, una moneda de 2 cèntims i una llanterna sense bateria. Encenen un foc per a assecar la roba i comparteixen una llauna de sardines tot conversant alegrement, explicant-se les seves vides i ganés.

Completament a cobert de la tempesta que trona a fora. De sobte, un llamp toca la muntanya i trenca l'esquist. Cau una roca enorme que ve a tancar l'entrada del seu refugi. L'única esperança que queda és trobar una sortida al fons de la cova. Es fan una torxa amb un pal, un tros de samarreta i l'oli de les sardines, per a poder veure una mica.

Han de cuidar-se dels forats i no deixar-se menjar pel pànic davant dels ratpenats, els fàsmids i les aranyes gegants. Cal esmunyir-se, saltar, donar-se la mà i encoratjar-se quan es té por perquè no es veu res.

MARXAR ENDAVANT. CÒRRER DRET EN LA FOSCOR.
UN.A COMPANYY.A. DE SORT. PER A TRENCAR ELS MURS.

A força de caminar, troben una porta al fons de la cova.

PERÒ, QUÈ HI HA RERE AQUESTA PORTA ?

IV. GEORGE GALLAMUS I LA FÀBRICA SECRETA D'ESTAGELL

George i Claude obren la porta i entren en un enorme hangar subterrani. Veuen unes màquines enormes i greixoses que fan un soroll de mil diables. Avancen per a intentar entendre de què serveixen aquestes màquines. Descobreixen que una part d'aquest sistema infernal serveix per a matar uns senglars monstruosos i rosa que semblen no haver vist mai la llum del dia. També veuen uns humans grisos, amb la mirada vaga, zombificats, que van fent, sense pressa, i sempre la mateixa tasca, com si fossin uns robots zombis humans zombis robots. Unes botifarres gris-rosa sorgeixen de tubs grossos i pudents. Els humans robots zombis humans zombis robots duen tots i totes un gran collar metàl·lic. No semblen tenir problema amb la presència de Georges i Claude, que queden

amb la boca oberta. George treu el tap de suro de la butxaca i el fica a un engranatge, per a intentar aturar aquesta màquina de malson. La màquina redueix la velocitat, unes quantes vàlvules escupen un fum brut, la màquina s'atura.

EL TEMPS SE SUSPÈN. GEORGE I CLAUDE HAN ATURAT LA MÀQUINA A FER BOTIFARRES DE BAIXA QUALITAT. ESCOLTEN EL SILENCI... EL MÓN NO ÉS TAN ROSA.

El silenci deixa el lloc a l'alè de cadascú. Els i les HRZHZR semblen, per fi, poder fixar els ulls sobre alguna cosa en concret. El malson que els i les envolta i la mirada dels i de les altres. El tap de suro es trenca per la pressió. La màquina ha forçat massa, les vàlvules exploten. La màquina està trencada. De sobte, se sent una porta grossa obrir-se.

Entra una flaire de mal vi de la cooperativa i de puret fred. Una trentena d'homes de totes les edats i talles entren silenciosament a l'hangar. Duen unes jaquetes gruixudes taronja fluo amb motius camuflatge i porten una gorra amb un aeromotor al damunt. Una horda de gossos idèntics i afònics els acompanya. Borden en silenci i són estranys, tenen un ganxo trasplantat al l'esquena per a ordenar-los. A uns els falta un ull o una pota. Tots aquests homes porten un gran fusell ridícul en bandolera. Observen i s'adonen que la màquina no funciona i que uns i unes HRZHZR ja estan intentant treure's els collars metàl·lics. Amb una tranquil·litat i un silenci preocupants, es dirigeixen cap a un gran armari metàl·lic. El caçador més gros se'n apropa, acciona un gros cadenat amb xifres i obre l'armari. Apareix un quadre elèctric gegantesc amb interruptors enormes. El caçador més petit s'apropa i acciona un dels interruptors. Immediatament, el cap d'un dels HRZHZR explota amb rajos de sang negra. Un altre interruptor, un altre cap, i encara un altre, i un altre més... George i Claude s'han amagat i observen l'escena sense poder fer res. Els i les HRZHZR estan baixant el cap, esperant el seu torn. Claude, que té una formació d'electricista a les obres públiques, ja sap com tallar l'electricitat general. Proposa a George fugir tot desviant l'atenció perquè pugui sabotejar el comptador. Sense pensar s'ho ni un minut George accepta.

CORRE GEORGE, CORRE!

V. GEORGE GALLAMUS, UNA NIT AL MONT TAUCH

George està esgotada. L'alè i les cames l'han portat fins al mont Tauch. Ningú la segueix, segur. No sap com està Claude, deixa de córrer. No es troba la mar de bé i tampoc se sent orgullosa d'haver deixat Claude. Ara vol trobar un raconet tranquil a la muntanya per a dormir una mica i pensar en tot allò que acaba de viure, per a veure-hi més clar demà. Seu al peu d'un aeromotor i s'adorm, tot intentant explicar-se la història des del principi.

Un grunyit la desperta. Obre els ulls. La llum de la lluna plena li deixa veure una banda de senglars. S'apropen amb cara amenaçadora. George té por però no importa. El cap, que

sembla ser el Rei perquè porta una corona, es llança sobre les seves cames. Llavors comença una lluita. El Rei dels senglars en sap definitivament molt sobre el Jujutsu brasiler. George esquiva els cops de defensa i intenta contestar amb claus. Però és difícil de fer a un animal salvatge, no és el mateix que a les classes de judo de l'escola. El Rei dels senglars no deixa de lluitar. George no sap el que vol, ni perquè està enfadat. Intenta preguntar-li quin és el seu problema, però és difícil preguntar això a un senglar, no és com escriure al seu amic escocès. Les coses s'allarguen, George comença a pensar que el Rei dels senglars només vol matar-la sense raó. Intenta fugir però el Rei dels senglars sempre la torna a agafar. Les coses s'allarguen i esdevenen avorrides i pesadíssimes. Fins i tot els esbirros del Rei dels senglars comencen a marxar perquè no entenen cap a on tot això anirà a parar. George perd la roba en la lluita. El Rei dels senglars sembla incansable i invencible. No s'atura mai i sembla només estar mogut per l'odi. George no en pot més, deixa de lluitar, mostra al Rei dels senglars que accepta el seu destí, encara que no acabi d'entendre el que és. El Rei dels senglar està satisfet, es gira per a ensenyar als esbirros com n'és de valent, però ja han marxat, queda alhora sorprès i decebut. Un segon de latència.

Obertura. MENTRE QUE PENSA QUE TOT JA ESTÀ PERDUT, GEORGE ASSESTA UN FRONT KICK FATAL AL REI DELS SENGLARS QUE LI HAVIA ARRENCAT TOTA LA ROBA.

El taló de George ha caigut entre els ulls esparverats del Rei dels senglars que havia perdut els companys. Cau en rodó. A George li fa una mica mal el peu. Té fred, però s'arrauleix i s'adorm.

VI. GEORGE GALLAMUS JA NO TÉ MÉS PAPER

George ha dormit malament i té fred. Està de mala llet i li aniria bé fumar-se un bon porro abans d'anar a la megalòpoli de Narbona per a trobar roba nova, un kebab i el context reconfortant de la ciutat, per a pensar en tot allò que li acaba de passar. Agafa el que queda del seu pantaló, i a dins hi troba la resta del seu paquet de tabac. No queda paper. Busca i torna a buscar.

GEORGE DESCOBREIX UN PAPER ARRUGAT AL FONS DE LA BUTXACA.
EL DESPLEGA, JA NO QUEDA MOLTA GOMA.
HI FICA DELICADAMENT LES ÚLTIMES ENGRUNES DE TABAC QUE LI QUEDEN.
UNA BORRASCA SE'LS EMPORTA.

Està ben farta.

VII. GEORGE GALLAMUS HA TREPITJAT UNA ABELLA

GEORGE HA TREPITJAT UNA ABELLA.

Li fa mal però per sort, no és al·lèrgica.

Al.

I en aquest moment precís de l'aventura, no li va gens bé.

VIII. VENJANÇA A NARBONA

George avança despullada cap a Narbona, tot coixejant per la picada d'abella. A l'entrada de la ciutat, es troba amb Achille Babylone, un rodamón captaire blues-man dionisiac que li deixa la seva roba sense pensar-s'ho gaire, ja que segurament, diu, ella en tindrà més necessitat. George arriba a la ciutat amb roba massa gran. Espera trobar-s'hi a gust i reconfortar-se. Però tota la consciència que va anar acumulant durant aquesta aventura ja està massa arrelada, només veu la misèria i la injustícia del món. Fins i tot no acaba de gaudir del seu kebab, i a més li ha sonat estrany que el propietari li digui "xef". Al carrer, sent aldarull, i s'apropa. Veu un escamot d'elit de la Policia Municipal que està buscant problemes a Achille Babylone perquè està en pilotes. S'apropa i intenta fer de mediodora.

I DE SOBTE, LES COSES ES COMPLIQUEN AMB LA BÒFIA.

Resistència, ultratge, ACAB.

Per sort, Achille té molts amics. I a més hi ha molta gent que no coneix molt bé Achille però que ja està molt farta. Comença l'avalot.

Tothom està content.

IX. TOT ÉS NOSTRE

Des de Sigean, es pot veure Narbona fumejar al lluny. George i la seva nova banda han entrat a sac a Narbona, i així la ciutat sembla molt més bonica.

ELS VENEDORS HAN SAQUEJAT LES SEVES PRÒPIES TENDES.

LA MAINADA QUEMA LES CARTERES.

ELS GOSSOS COMENCEN A CAMINAR AMB DUES POTES.

GEORGE (i la seva gent) GAUDEIX I CANTA A PLENA VEU:

" ENS MATEU, US MATAREM, JA NO US RESPECTAREM
MÉS. EN ROBEU, EN TENÍEM, IMPEDIR-NOS IMPACTARÀS"

Es comença a tenir gana, la gent treu els plats i prepara un sopar memorable. George es retroba amb Claude, que ha corregut més ràpid que els caçadors, i més gent de la festa de Magloire. Es comença a tenir set, la gent treu les ampolles. Dalt d'una bóta de vi, Achille interpreta, orgullós, la seva cançó llegendària. La gent explica tot el que té al cor, el temps ha tornat a suspendre's.

LA CONSTATACIÓ.

1/ TOT ÉS GRATUÏT.

2/ TOT ÉS VERITAT.

3/ TOT ÉS POSSIBLE.

4/ TOT ÉS FALÇ.

BOUM.

TOT ÉS NOSTRE.